

VLÍDNOST

KINDNESS

„BUĎ PŘÍJEMNÝ A MILÝ VE TVÁŘI, VLÍDNÝ A ZDVOŘILÝ VE ZPŮSOBECH, PŘÍVĚTIVÝ A PRAVDOMLUVNÝ ÚSTY, VROUCÍ A UPŘÍMNÝ SRDCEM. MILUJ, A TAK MILOVÁN BUDEŠ. “
-JAN AMOS KOMENSKÝ -

VLÍDNÝ PŘÍBĚH

Jmenovala se Liu a byla krásná jako Jitřenka. Bydlela v rybářské vesničce na břehu Modré řeky a její život probíhal pokojně, dokud ji o ruku nepožádal rybář, který byl nejbohatší z širokého okolí.

Novomanželé několik let žili opravdu šťastně a bezstarostně. Ale takové štěstí nedokázala přenést přes srdce manželova matka, která se zlobila, že jí syn nevěnuje tolik pozornosti jako dřív. A tak začala svou snachu trápit a šířila o ní ty neošklivější pomluvy. Liu se ze samého zoufalství rozhodla, že svou tchyni zabije, a vydala se k čaroději, aby ho požádala o jedový lektvar.

Čaroděj si Liu bedlivě vyslechl a dal jí lahvičku s růžovou tekutinou. Tu měla Liu každého dne po kapkách dávat tchyni do čaje. Čaroděj jí také poradil, že by bylo dobré, aby Liu předešla jakémukoli podezření, a proto by měla každého dne své tchyni nabídnout příjemnou masáž ramen, krku a čela.

“Do šesti měsíců bude takhle vašemu soužení konec.” Liu trpělivě a odhodlaně celé měsíce kapala tchyni růžovou tekutinu do čaje a masírovala ji podle čarodějova návodu. Ten každodenní rituál vytvořil mezi oběma ženami zvláštní pouto. Dokonce se spřátelily a jejich srdce se změnila. Tchyně začala vnímat, že Liu není jen krásná, ale také milá a velkorysá. A Liu zase zjistila, že její tchyně je dobrá a milující matka.

Za několik měsíců Liu zapomněla, proč vlastně k tchyni každý den chodí, kape růžovou tekutinu do čaje a proč ji masíruje. Stalo se to příjemnou součástí dne a obě ženy se na setkání těšily a pěkně si při tom popovídaly.

Ale jednoho dne se cosi přihodilo. Tchyně, i když netušila, co na ni Liu přichystala, poznamenala: “Je nám spolu tak dobře. Škoda, že umřu o mnoho dřív než ty...”

Liu se lekla a rozběhla se za čarodějem. Prosila ho, aby jí dal protijed. Na kolenou mu vysvětlovala, co všechno se stalo a jak změnila svůj názor na tchyni.

Čaroděj se usmál: *“Vstaň, děvče, a neplač. V té lahvičce nebylo nic jiného než voda z lístků růží. Tím pravým protijedem na nenávist, která ve skutečnosti sídlila ve tvé srdci, byla každodenní masáž. Když se někomu každý den díváš do očí, mluvíš s ním, nemůžeš ho nenávidět. Je nezbytné, abychom byli milí, chceme-li být milováni.”*

BIBLICKÝ PŘÍBĚH

Obecně platí, že když se řekne: „Víš, co moje tchyně udělala?“ obvykle čekáme něco negativního nebo nějaký vtip. V Bibli se ale můžeme dočíst jiný příběh. Rút, po které je dokonce jedna z knih Písma pojmenována, svou tchýni Noemi milovala. Pocházela z jiného národa, ale provdala se za jejího syna, a když ovdověla, prosila svou tchýni Noemi, aby s ní mohla zůstat, ať půjde kamkoli. Dojemnými slovy řekla: „Budu žít s tvým lidem a uctívat tvého Boha.“ Noemi svolila a Rút s ní putovala do Betléma.

V následujících měsících a letech Bůh vedl tuto mladou moábskou vdovu k muži jménem Boáz, jehož si nakonec vzala za manžela. I po sňatku zůstala Noemi součástí této nové rodiny a Rút jí svěřila výchovu svého prvorozeného syna. Rút se tak stala prababičkou krále Davida a jedním článkem v rodokmenu Mesiáše. Je úžasné, jak hluboký vliv měl na ni Noemin život a jejich vzájemný vztah!

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

- V životě Rút měla rozhodující slovo věrnost Bohu, a to se projevovalo věrností a vlídností vůči lidem, které znala. Chceme-li být ve vztazích věrní a plní lásky, musíme v nich napodobovat Boží věrnost a vlídnost k nám.
- Když jsme zakusili Boží věrnost a vlídnost, měli bychom na to reagovat zbožným životem. Hodnoty, jimiž se Rút řídila, ostře kontrastovaly s hodnotami tehdejší kultury. Stejně tak i náš život by se měl výrazně lišit od okolního světa.
- Je-li Bůh přítomen ve vztazích, překoná jeho přítomnost rozdíly, které by jinak mohly způsobit rozdělení a nesoulad.

CO NÁM JEŠTĚ BIBLE O VLÍDNOSTI ŘEKNE

“Vlídná odpověď odvrací rozhořčení, kdežto slovo, které ubližuje, popouzí k hněvu.” (Př 15, 1)

“Nevidíš, že vlídné slovo je dar nad dary?” (Sír 18, 17)

“Mějte porozumění jeden pro druhého. Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré. Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. Nechtějte sami odplácet.” (Ř 12, 16 – 19)

“Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.” (Ř 12, 21)

Školka

- Kamarády přiberu do hry.
- Jsem zdvořilý, když něco chci (říkám „prosím“ a „děkuji“).
- Snažím se usmívat na druhé.

1. - 3. třída

- Když něco chci, poprosím.
- Svým pozdravem přeji druhým dobrý den.
- O druhých mluvím dobře.
- Když něco dostanu, dám najevo svou radost a vděčnost.

4. - 6. třída

- Naslouchám tomu, kdo se mnou mluví, (věnuji mu plnou pozornost), nechám ho domluvit.
- Zajímám se o druhé kolem sebe a když můžu, nabídnu svoji pomoc nebo útěchu.
- Rozmyslím si, co o druhém člověku řeknu, abych ho neranil.
- Zním své kamarády a vím, co je potěší.

7. - 9. třída

- Když s někým mluvím, používám vlídná slova, kterými druhého pochválím, potěším.
- Na každém dokáži najít něco dobrého a respektuji jeho potřeby.
- I když nemám dobrou náladu, dokážu se k druhým chovat mile a usmát se na ně.
- Zajímám se o svoji rodinu, navštěvuji prarodiče.

Gymnázium

- Dokáži jednat s nepříjemnými lidmi.
- Trénuji asertivní způsoby komunikace.
- Aktivně usiluji o dobré vztahy s druhými lidmi a přispívám k dobré atmosféře.
- Rozvívám svou empatii, snažím se pochopit, co druhý prožívá.

PATRON MĚSÍCE - SV. GIUSEPPE MOSCATI

V roce 1897 se sedmnáctiletý Josef Moscati po maturitě rozhodl, že se stane lékařem. Svou profesi považoval za své poslání, skrze které bude sloužit Bohu. Už během studia se projevila jeho snaha pronikat k podstatě věci, což bylo základem jeho vědeckého myšlení v oblasti patologické anatomie a biochemie. Rád pokládal otázky a hledal odpovědi. Mezi studenty vynikal svou pílí, moudrostí a pokorou. Vše vyvažoval velkou pokorou a vlídným úsměvem, takže u ostatních byl velmi oblíbený a nevnímali ho jako konkurenta. Byl přesvědčen, že věda a víra se vzájemně doplňují a nevylučují. Usiloval o to, aby ho vědecké poznání v oboru lékařství vedlo k Bohu skrze službu lidem. Ve svém povolání naplňoval zejména lásku k bližnímu – záchrana života, zmírnění bolesti trpícího, důstojnost nemocného, zkvalitnění života v nemocnicích. Myslel také na chudé, kteří si lékařskou péči nemohli dovolit a často umírali bez pomoci v chudinských čtvrtích Neapole.

Už jako malý dokázal dávat ze svého kapesného chudým na almužnu a jako lékař, který si mohl ve svém postavení dovolit bohatou klientelu, léčil zdarma ty nejchudší. Docházeli za ním do ordinace v jeho bytě nebo on vždy ráno, než nastoupil do nemocnice, zašel za svými pacienty domů. Často trpěli hladem a podvýživou, která způsobovala nemoc nebo zhoršovala její průběh. Dával jim peníze nejen na léky, ale i na jídlo, o kterém věděl, že bude v chudé rodině působit víc jak lék. Navštěvoval také několik sirotčinců, měl velmi vřelý vztah k dětem a ony se na jeho příjezd vždy těšily. Sám Moscati se nikdy neoženil, byl plně zaměstnán svým lékařským povoláním a svůj život zasvětil medicíně a Bohu.

Ačkoliv byl kapacitou ve svém oboru a velmi dobrým diagnostikem, tak v nemocnici vynikal svým osobním přístupem k pacientům. Ve svých pětatřiceti letech se stal vedoucím oddělení pro nevléčitelně nemocné, a i ve svém postavení si zachovával vůči všem pracovníkům na oddělení i jeho pacientům otevřenost, úctu a pokoru.

V odosobněném sterilním prostředí bílých plášťů navazoval kontakt s každým pacientem, zajímal se o to, jak se cítí nejen na těle, ale i na duchu. Dával jim najevo svou empatii i soucit, byl vždy milý přátelský a trpělivý. Giuseppe Moscati se snažil pečovat o celého člověka.

Ač byl vědec a lékař těla, dbal zejména o duši a její spásu. Na oddělení, kde působil byla smrt součástí jeho profese, a proto se hlavně staral o to, aby jeho pacienti mohli odejít pokojně a ve smíření. Kromě lékařské péče bylo pro něj důležité zajistit těmto pacientům v posledních chvílích života duchovní službu kněze, a pokud nebyl na blízku kněz, vedl je k modlitbě on sám. Své pacienty navštěvoval a ošetřoval až do úplného uzdravení a oni ho nazývali „andělem utěšitelem.“ Všechnu svou naději vkládal v Krista a říkal: "Odchodem do nebe se skončí všechny problémy. Máme naději jít tam rychle. Ježíš je naší nadějí. Vložme do Ježíše celý náš život, a dosáhneme tím nebe."

